

запазили. Тука Славейковъ не само училъ дѣцата на чистъ български езикъ, ами съчинявалъ разни разговори, пѣсни, стихотворения и пр., които ученицитѣ му записвали и научали наизустъ, та ги декламирали и пѣяли прѣдъ народа въ празници и на изпита. Това докарвало голѣма радостъ на българитѣ противъ грѣцкитѣ училища. Славейковъ записалъ около 200 народни пѣсни и събралъ около 2500 народни пословици¹).

По едно врѣме Славейковъ напуца Трѣвна и отива за учителъ въ Цариградъ, но тука не се застоялъ много, та слѣдъ малко врѣме пакъ се върналъ въ Трѣвна. Тука той се оженилъ, сдобилъ се съ кжща и учителствувалъ подъ редъ 5 години. Сега той най-много се прочулъ като учителъ, поетъ и писателъ.

Славейковъ е билъ добъръ учителъ. Учалъ дѣцата на български правиленъ езикъ, училъ ги история, география, аритметика, пѣние и т. н. Въ края на годината ученицитѣ давали изпитъ. Учителтъ ги приготвялъ добрѣ за този изпитъ. Освѣнъ уроцитѣ си, тѣ изучвали много негови разговори, стихотвор. и разкази, та, кога народътъ дойде за изпита, тогава ученицитѣ пѣятъ, разговарятъ и декламиратъ. Училището се обръщало на малък театъръ. Актьори — ученици, а ржководителъ — учителъ Петко. Така, единъ ученикъ играе като богатъ, но простъ човѣкъ; другъ ученикъ говори като ученъ човѣкъ. Двамата — богатиятъ и учениятъ — се разговарятъ.

Богатиятъ: здравствуй, мили съученикъ!

Учениятъ: Здравствуй, Петре, съ медени езикъ!

¹) Тѣ всички сж напечатани въ дебели книги подъ име „Български притчи или пословици“.